I

Ятка із пивом бочковим. Натовп спраглих під яткою. Чолов'яга статури Кличка дістає з кишені пачку десяток:

— Два кухлі... Другий по тому, як цей осушу...

Хова гроші недбало, не помічає, що ті гроші вже злодій пасе. Притерся до чолов'яги позаду, мов теж за пивом, обережно запускає пальці в кишеню. Ті, що у черзі, завмерли: витягне? не витягне?

Чоловік же жадібно п'є, йому не до грошей...

Я ледь не гукнув: "Чоловіче, отямся, тебе ж обкрадають!" — але тут гаряче дихнуло в потилицю. Розтулю рота — бритвою по очах зароблю. Таке вже було, читав...

Пальці залазять все глибше, глибше... от уже й долоня пірнула... І тут — хоп! — велечезна долоня Кличка накриває руку злодюжки.

Злодій ойкає, пробує висмикнути руку, та де там: чолов'яга стискає її, як обценьками.

— О, й ти, куме, за пивом?

"Кум" аж звивається.

— Так тому й бути — вгощаю.— І до продавця: — Ану налий кумові другу! — Бере кухоль повний: — На!.. Пий, поки я добрий... Пий-пий, заплачено...

Де діватися злодієві: п'є, захлинається. А той тримав руку нещасного, поки й кухоль спорожнів.

— А тепер паняй додому! Жінка ж жде не діждеться.

І злодій побіг, підвиваючи. Поніс руку розплющену.

II

Довго ж він пива до рота не братиме!